

Стефанъ Караджа

Излиза два пжти въ месеца.
Годишенъ абонаментъ:
за членове 20 лева, нечленове 25 лева.
Отдѣленъ брой 1 левъ.
Редакция ул. „Ник. Николаевичъ № 19
Секретариатъ: ул. „Приморска“ № 15

АНЪ НА ДОБРУДЖАНСКИТЪ МЛАДЕЖКИ ОРГАНИЗАЦИИ „СТЕФАНЪ КАРАДЖА“ ВЪ БЪЛГАРИЯ
Редакторъ: БОРИСЪ ЧЕРНЕВЪ

НА 16 ЮНИ 1913 ГОДИНА

безумци провалиха постигнатото съ хиляди жертви обединение на българския народъ и обрекоха Добруджа на черно робство

една печална двадесетгодишнина

Кестоката съдба на Добруджа и неосомимо тежкия и безправенъ животъ на добруджанскитъ българи ни каратъ хвърлимъ погледъ двадесетъ години наадъ, за да си дадемъ смѣтка за истинското значение на извършеното на юний 1913 год. безумие и за негови-гигантски за българския народъ и спелно за Добруджа, последици.

Знаемъ, че въ продължение на нѣколко месеци, победоносното българско оржие, носено на крилетъ на вихриятъ български духъ, начерта граница на една истински велика България, то, съ малки изключения, бѣше олицетворение на идеала ни — Санъ-Стефанска България!

еличавия подвигъ на малката, неизвестна тогава България, събра около себеси възторзите и симпатитъ на цѣлкуптуренъ свѣтъ.

На 17/30 май 1913 год. въ Лондонъ българския народъ виде постигнати мечъ си за обединението на всички български граници на собствената си държава. Сключениятъ на поменатата дата възнагради героичнитъ усилия на ода ни и потвърди правото му да ни самъ съдбинитъ си.

нитъ на робство и мракъ отлитаха предълитъ на забвениято, за да отпаятъ мѣстото си на новия животъ, боденъ и свѣтълъ, който се открива предъ България.

наистина щастливата звезда на на-ни, сочеше пжтъ къмъ завидно бж-е. Въ единъ периодъ на удивителноанско и културно възмогане, ний,каръ и съ цената на скжпата кръвъхиляди български синове, постигнахмеполитическото си обединение, възра-ри каквито българското държавно

единство не бѣше отбелязало отъ вѣкове.

Щастливи участници въ създаването на тази велика епопея на несломимия български духъ, бѣха и добруджанскитъ българи. Те не бѣха, обаче, щастливи да се върнатъ съ победнитъ си лаври въ домоветъ си, защото родната земя и нейната свобода бѣха похитени отъ подли съсед.

Нашата пословута непредвидливостъ и глупава самонадеяностъ, безхарактерностъ на държавницитъ ни и заслепението на нѣкои отъ водачитъ на въоръжения ни народъ, проиграха по единъ невъзможенъ начинъ, завършеното дѣло на народното ни обединение.

Липсата на чувство за мѣрка, за съобразяване на възможното за постигане въ даденъ моментъ и при дадени условия, прекалено голѣмото надуспяване на силитъ ни, имаха за последица, неподозираната катастрофа, която направи България отъ първата — последна на Балканитъ.

Следъ достойния за даденитъ отъ насъ жертви Лондонски договоръ, дойде Букурешкия, който унизи жестоко българския народъ и разпокжса неговата целостъ. Добруджа послужи за задоволяване апетита на Ромъния, която дълги години преди това, задъ паравана на приятелството и доброто съседство, подготвяше заграбването на този богатъ български край.

Двадесетъ години вече българския народъ, свободенъ и поробенъ, изкупва съ неизмѣрими страдания и жертви, безразсѣдството и безумието на своитъ водачи, които се оказаха малки и недостойни за голѣмиятъ му подвигъ.

Иванъ Ц. Ханджиевъ

Нашиятъ идеалъ Съ нови сили на работа

Бждащето на единъ народъ лежи въ младежта.

Младитъ сж ентузиазмътъ и енергията, тѣ сж утрешнитъ зидари на единъ новъ животъ въ нашата хубава, но злочеста земя.

Младежта винаги е бивала въ първитъ редици на борцитъ и неуморно е издигала знамето на свободата.

Добруджа, тази скжпа родна земя цѣлуната за първи пжтъ отъ копитата на победоноснитъ хвъркати коне на героичнитъ Аспаруховци; нѣкога украсена съ плодни нива, въ които блестеше жълто-злато на класоветъ, кждето се слуша-ше волната пѣсенъ на млада жътварка — сега е подложена на единъ нечуванъ тероръ.

Добруджа е мжченица. . .

Цинцарски банди сега вилнеятъ безнаказано въ тази свидна земя и, като нѣми свидетели, мѣтниятъ Дунавъ и буреносното Черно море лижатъ измжчената и снага, сѣкашъ искатъ да измиятъ позора, които души разплакани майки и деца.

Влашката управа по единъ най-звѣрски начинъ отнема най-свѣтото на нашитъ братя и сестри и съ мечъ и куршумъ ги принуждава да напускатъ своитъ слънчеви родни отнища, — ограбени и подхвърлени на изгнаничество.

И когато първата жертва на този кървавъ садизмъ ставаме ний младитъ, то трѣбва ли повече да стоимъ съ скръстени ржце?

Не! Съ войнствениятъ на истински борци фанатизмъ, ний вече проявяваме върховни усилия, за да закрепимъ единствено вѣрниятъ пжтъ на свободата. . .

Ний вече градимъ своитъ здрави, мощни и чиличени организации, като си даваме смѣтка за задачитъ, които ни предстоятъ и съ всичкиятъ си жаръ и идеализмъ заставаме въ първитъ редове на борбата.

Любенъ Сладкаровъ

16 ЮНИ 1913 ГОДИНА

Въ историята на всѣки народъ има събития и дати, при спомена на които се налага да се направи една равностѣтка на изминатия отъ тогава пжтъ, за да се извлече вдъхновение къмъ новъ възходъ или пъкъ поука за избѣгване на направенитъ веднажъ грѣшки. Такава дата е 16 юний. Двадесетъ години вече се изминаватъ отъ този злокобенъ за нашия народъ день и ние можемъ и трѣбва да преценимъ станалитъ около тая дата събития и тѣхнитъ последици за съдбата на цѣлокупното българско племе и държавата ни.

Българската самостоятелна държава до 1912 г. живѣ съ една единна и свѣтла пжтеводна задача предъ себе си: осъществяването на Санъ-Стефанска България. Победоносниятъ вихрь на нашитъ войски презъ 1912 г. бѣше приближилъ много до изпълнението на този идеалъ на нашето племе. Българитъ отъ Чаталджа до Вардара, отъ Бѣло до Черно морета и Дунава щѣха да образуватъ една голѣма, доминираща на Балканитъ държава. Действително, може би щѣха да останатъ известни части отъ нашия народъ — така наречената спорна зона — подъ чуждо владичество и ние днесъ знаемъ, какво тежко би било това владичество, но силна и крепка българската държава би имала възможността не следъ дълго да ги приобщи къмъ общото-единство или поне да защити дейно и реално тѣхнитъ човѣшки и народностни права. Но не биде. На 16 юний 1913 г. съ една лекомислена заповѣдъ се започна войната между доскорошнитъ съюзници. Винаги и отговорността за тая война е, може би, не само на нашата страна. Но ржководнитъ фактори у насъ съ една престжпна лекомисленостъ, помрачени отъ заблудата на единъ политически максимализмъ и безъ огледъ на реалнитъ сили и политическото положение влѣзоха въ тая авантюра и станаха причина за погребването на нашитъ народни идеали.

Датата 16 юний ще остане на вѣчни времена паметникъ за престжпната несириозностъ и безотговорностъ, съ която ржководнитъ кржгове на нашия народъ сж се разпореждали съ неговитъ съдбини. Тая дата тури началото на разпокжсването на нашето племе и тя стана причина вмѣсто да се освободятъ останалитъ следъ 1877 г. неосвободени части отъ цѣлокупното ни отечество, но да се откъснатъ отъ свободна България известни области и да се хвърлятъ подъ бруталната власт на нашитъ алчни съсед.

Заробването на Добруджа бѣше първата реална последица на това безумно управничество.

Българскитъ управници още отъ събитията около обявяването на Независимостта въ 1908 г. знаеха, че въ случай на едно голѣмо разширение на българската държава, на югъ Ромъния ще претендира да ѝ се отстъпи областта до линията Русе—Варна. Отговорнитъ за събитията отъ 16 юний, обаче, заслепени отъ своитъ амбиции и егоистични капризи, бѣха игнорирали този фактъ. Тѣ не се постараха да осигурятъ гърба си, както не се бѣха постарали да подготвятъ дипломатически защитата на нашата кауза. Съ фатално пренебрежение и безпримѣрна самоувѣреностъ тѣ пренебрегнаха всички предупреждения на предвидения въ договора съ бившитъ ни съюзници арбитрь, руския царъ. А Русия бѣше единствената сила, която

И ний вѣрваме, че преимпълнени съ идеализмъ, ще преодолимъ всички грѣшки и ще потикнемъ общото движение напредъ, като му дадемъ нови криле и импулъс за скорошната свобода на Добруджа.

Младежи съ нови сили на работа!
Люба Здравева

можеше да спре Ромъния и да наложи вето на нейнитъ неоснователни претенции. Резултатитъ отъ всичко това не можеха да бждатъ други освенъ ония, които дойдоха — сгромолясането на скжпо пазения блѣтъ за Санъ-Стефанска България, омаломощаване на българската държава и загубата на Добруджа.

Добруджа, тая чисто българска, наша родна областъ, дължи своето заробване на болнитъ амбиции на оная шепа честолюбци, които причиниха 16 юний. За съжаление българскитъ народъ не винаги е вземалъ навреме поука отъ своитъ грѣшки. Така само може да се обясни, че кжсо време следъ 16 юний 1913 г. той отново се остави, сжщитъ тези безумни водачи да го поведатъ въ нова авантюристична война. Въпрѣки безмѣрната храбростъ на нашата войска презъ славната епопея 1914—1918 г. и въпрѣки множеството победи, на края отново ние бѣхме между победенитъ и отново Добруджа трѣбваше да отиде подъ тежкото иго на робството. . .

Датата 16 юний 1913 г. е началото на тежкия кръстенъ пжтъ на българския народъ къмъ неговата Голгота. Разпокжсанъ, отслабенъ и потиснатъ, той днесъ има да страда отъ последицитъ на тогавашнитъ събития, за които той нѣма вина и отговорностъ. Потиснатитъ българи въ Добруджа, Македония и Тракия, лишени отъ най-елементарната защита, на своитъ човѣшки и народностни права, ще спомнятъ този день съ проклятие и мжка въ душата си. Ония отъ тѣхъ, които сж намѣрили подслонъ въ свободната българска държава, при този день трѣбва отново да си припомнятъ за историческата отговорностъ, която тегне върху ржководителитъ на народнитъ съдбини и трѣбва да работятъ, за да държи будна тѣхната съвестъ и сериозното имъ отношение къмъ идеалитъ и интереситъ на цѣлокупния български народъ. . .

Минаватъ вече двадесетъ години отъ злокобната дата. Много радости и още по-много нещастия презъ това време преживѣ българския народъ. Сега въ днитъ на най-голѣми стопански и обществени трудности, споменитъ отъ миналото не трѣбва да му отнематъ надеждата за едни по свѣтли и щастливи бжднини. Доброта начало въ свѣта, въпрѣки всички прѣчки, върви постоянно напредъ и то все пакъ ще победи. Въ зарята на бжднитъ дни се очертава като историческа необходимостъ ревизията на несправедливитъ и противоестествени „мирни“ договори. Ние, българитъ отъ всички краища на българската земя, трѣбва да бждемъ готови за този день на възтържествуване на историческата правда. Трѣбва да вземемъ добра поука отъ миналото, за да не повтаряме стари грѣшки, за да нѣма никога вече въ нашата бждна история втори 16 юний. Отнасяйки се сериозно къмъ идеалитъ и съдбинитъ на нашия народъ и зацѣлявайки енергична справедливитъ неговии искани, ние отново ще можемъ въ недалечни дни да поправимъ грѣшкитъ на миналото, — да приобщимъ Добруджа къмъ една възродена България, обединяваща всички българи въ едно.

Д-ръ Г. Чаирлъгьолски

Идеала на добруджанеца е идеалъ на България. Добруджанското дѣло не се поддържа отъ партии и правителства, то се поддържа отъ цѣлия български народъ, който преди всичко желае да види своитъ братя добруджанци волни въ своята тучна земя. Нещастията на родна Добруджа съ народни и такива ще си останатъ.

Четете
в. „Ст. Карадна“

Изселване на турците от Добруджа

Ромънският режим във Добруджа гледа на турското население там като на един политически необходим елемент, един елемент, с който да балансира опасните и „иридентски“ настроените българи. Не малко усилия са правени от Букурещ, за да се внуши на местните власти да фаворизират турския елемент и да се отнасят с него по-меко, отколкото с българите. Във прокарване на тази си политика ромънските правителства са бивали винаги последователни.

Турският, и въобще небългарският елемент е бивал винаги по-добре гледан и по-малко онеправдан, отколкото българският елемент. И в парламента, и в печата това е бивало подчертавано безбройно пъти. То е изразено и с училищната и конфесионална политика на ромънската държава в Добруджа: докато българските училища и черкви бяха отнети от населението и ромънизираны, докато всички техни имоти бяха експроприирани и отнети от държавата, докато значителен брой учители и свещеници бяха принудени дори да се изселват от областта, а съществуващите едва въ пет града на цяла Добруджа частни български училища водят едно мъчително съществуване, без право на публичност, с турското училищно и религиозно дѣло се постъпва по-иначе. Държавата издържа всичките турски училища и джамии, като издържа и едно педагогическо училище в Меджидие.

Но въпреки това съзнание за предпочителния режим, който трѣбва да се осигурява на мюсюлманското население, въ сравнение с третирането на нежелателните българи, изселването на турците от Южна Добруджа става масово. Тѣ не могат да устоят на бацинските грижи на ромънската държава и на нежностите на ромънската администрация. Отъ което може да се сѣди и за държавата, и за администрацията ѝ.

Тоя факт сам по себе си е отъ естество да хвърли пълна светлина върху ромънския режим спрямо всички малцинства въ Южна Добруджа.

Споредъ съобщенията на ромънската преса, освенъ нѣколко стотици турски семейства, изселени тази пролѣтъ, сега се подготвя още едно по-значително изселване. Споредъ съобщението на в. „Календарул“, отъ 19 май т. г., който претендира да има своите сведения отъ мюфтията на Силистренски окръгъ Хафуз Рифатъ, въ турското консулство отъ Кюстенджа имало депозирани не по малко отъ 92 списъка, съдържащи всѣки единъ по 100 семейства, всички отъ Силистренско, които искали разрешение да се изселватъ въ Турция, и очаквали разрешението на турското правителство.

Следъ като подчертае лоялното държание на турското население — съставляващо 68 на сто въ сравнение с българите въ Южна Добруджа и другите малцинства, които се сгрѣватъ подъ това благословено слънце на велика Ромъния и която я „минирватъ“, религиозните турски глава сервира на букурещкия ежедневникъ нѣколко горчиви истини:

„Съ аграрната реформа и съ провѣрката на актовете за собственост, турския селянинъ, съ земята, която още му остана, не може да посреща семейните си нужди. Кѣмъ това още допринасятъ прекаленостите на фиска, ангажираните и незагрижеността (безучастие) на правителствата по отношение на турското население, противно на вниманието, което се отдава на българското малцинство, при все че е враждебно на ромънската държава и на всичко, което е ромънско. Всичките тия факти, и много други, естествено доведоха турското население до отчаяние.“

Тия констатации на мюфтията не са обаче

че отъ естество да направятъ шото в. „К.“ да се замисли по-сериозно върху онова, което се налага за да бъде осуетена емиграцията, както и върху заключенията, които могат да се направятъ относно режима надъ българите, шомъ като политически тѣй ценниятъ турски елементъ се третира до тамъ зле, че е принуденъ масово да се изселва. Той предпочита да се нахвърли срещу българите — „вѣчно недоволни, при все че живеятъ по-добре, отколкото въ България“, и за „контрабалансирането“ на които Ромъния има абсолютна нужда отъ „кротките и преданни“ турци.

Шомъ като узнали за емигрането на турците българите взели „дяволски мѣрки, които по-късно ще бъдатъ к а т а с т р о ф а л н и з а ромъните“. Българското правителство поставило на разположение на В. Д. Р. О. (Вжтрешна добруджанска революционна организация) 20 милиона лева, за да подпомага, чрезъ подставени лица българи, живущи въ Добруджа, да се закупуватъ турските имоти на безценица. Така вече българите изкупили турските имоти въ селата Месимлеръ, Кованджикъ и др. Заповѣдта отъ София била точна — ни единъ българинъ да не напуска Южна Добруджа, защото „наскоро тѣ ще бъдатъ освободени отъ власите“. Съ тия инсинуации изглежда, че известни ромънски личности, които закупуватъ на безценица имотите на изселваните се турци, се стараятъ да отстранятъ всѣкакви свои евентуални конкуренти българи, като ги злоупотавятъ въ очите на властите като орждия на въображаеми революционни български организации. или на българската държава.

Щащата целъ като да се преследва системно. Защото ние я намираме изразена и въ една статия на издавания въ Добрич в. „Леджонарий“, бр. 19 отъ 10 май т. г., винаги изпълненъ съ насъсквания и сѣящъ умраза противъ българите. И той се е загрижилъ, че българите закупували имоти на изселваните се турци, като настоява шото държавата да осуети това, и да изкупи тия имотите имъ за колонизационни цели.

Шовинистичниятъ органъ, обаче по тоя поводъ прави нѣкои признания относно причините за изселване:

„Отиватъ си въ Турция, защото ние ги подтикваме, ние не ги искаме! Отъ Силистра преди нѣколко дена сж замислили нѣколко семейства, а уведомили сме, че и отъ нашия окръгъ мнозина се готвятъ да заминатъ.“

„Нека бждемъ искрени. Това не заслужено изселване го предвиждаха органите на администрацията отъ двата окръга (Силистренски и Добричски) Турчина трѣбваше да прави ангарии, защото не реагира и не познава никого въ Силистра или Добрич. Систематично преследвани при българския режимъ (?) турците останаха безъ ръководно съсловие. Всичко, което бѣше по будно, заставено бѣ да си замине, преследвано по всички начини.“

„Турците отъ Ромъния си отиватъ и вълната за изселване никой не може да спре. Ние показаме особени грижи за турците и отъ все душа съжаляваме заминаването имъ. Но знаемъ страданията имъ и имъ даваме право. Отиватъ си защото ги доведохме до положение да не могатъ да останатъ.“

Признанията и констатациите обаче които се правятъ отъ цитираните ц в а шовинистични органи на ромънския печатъ по поводъ изселването на турците могатъ да послужатъ като едно указание за истинското положение въ Южна Добруджа и за още по трудните и стопански разорителни условия, при които тамъ сж поставени да живеятъ българите.

Д-ръ И. С. Кюстенджалиевъ

Декларация

На Секретарията на Добруджанските Младенки Организации „Стефанъ Караджа“ въ България

Вземайки поводъ отъ печатаната въ бр. 85 отъ тази година на в. „Бранъ“ декларация на нѣкаква си Добруджанска революционна организация, въ връзка съ състоялата се (неизвестно кѣде и кога) III конференция на несъществуващия Добруджански младежки съюзъ, въ която декларация се прави прегледъ на положението на трудовите маси въ Китай, Манджурия, Парагвай и др. и се пледира за самоопредѣленето (?) на Добруджа до самообособяването ѝ въ самостоятелна държава, Секретариата на Добруджанските Младенки Организации „С. Караджа“ въ България, счита за „свой дългъ да направи общественно достойствие, следната своя декларация:

Като резултатъ отъ тежките изпитания, разорения и мизерията отъ войната, изстрада болшевишка Русия, която за целитъ ѝ световната революция пилѣе огромни средства, събирайки отъ оголѣлия руски народъ. Съ кървавия потъ на руския селянинъ, агентите на болшевишката се силятъ да подклаждатъ огъня на недоволството и бунта по свѣта.

За болшевиките, една отъ най-лесно уязвимите точки върху световната карта, бѣше и си остава България. И обяснимо защо, — остра, разорена, натоварена съ чудовищни репарации, приютила, въ крайно стесненитъ си граници, една бежанска маса отъ Македония, Добруджа, Тракия и Западните покрайнини, възлизала на стотици хиляди голи и боси, оставили домъ и имотъ подъ чужда власт, България се огъва въ сназмите на една непоносима стопанска криза.

Въ наболелите души на тези нещастни български синове, естествено е, кипеше и продължала да кипи едно чувство на огорчение и протестъ, противъ жестоката неправда извършена надъ тѣхъ.

Всѣкога безкупно, никогъ съвестни, болшевишките орждия започнаха своето пагубно, разрушително дѣло всрѣдъ бежанците, съ страданията и болките, на които тѣ спекулираха най-бездарно.

Нищетата и тежките неволи на добруджанци въ България бѣха най-ниско и подло използвани като почва за безпредѣлната болшевишка демагогия, която тласкаше духовете къмъ отчаяние и поражение.

Организираната добруджанска емиграция въ България съ чест и достойнство се справи въ своите редове съ тази общо българска национална опасност.

Добруджанските конгреси винаги сж подчертавали чисто националния характеръ и подкладка на добруджанското освободително движение, чундо на каквито и да било социални тенденции.

Опитите на болшевишките агенти, да внесатъ известно смущение въ редовете на честно мислящата, родолюбива добруджанска емиграция, не можахъ да постигнатъ нищо, защото добруджанци иматъ едно недосегаемо високо съзнание за своето призвание на борци за свободата на българска Добруджа!

На примамките на болшевишката демагогия за Балканска трудовъ федерация, добруджанци никогъ не ще се хванатъ. Тѣхното здраво национално чувство имъ подсказва, че своето благополучие и условията за човѣшки животъ, съ всички гаранции за свободно политическо, културно и стопанско развитие ще иматъ само когато се съхранятъ като здрава национална единица, която работейки за своето издигане, ще допринася съ скромните си сили, по нѣщо за мирѣтъ и общочовешкото добруване.

Залогътъ за мирно развитие, обаче, е въ условието — свобода за всички поробени народи, край на орамните насилия надъ човешката съвест и свещено право за национално самоопредѣление!

Идеалътъ на цѣлокупната добруджанска емиграция и поро-

Конференция?

Министрите на външните работи Малкото съглашение се изказаха „горически“ противъ всѣкаква мисълъ ревизия на „мирните“ договори, обявиха като голѣма опасностъ за миръ. Начинътъ по който Бенешъ, Йевичъ, Титулеску отблъскватъ и отричатъ ревизията, не импонира днесъ на никого Европа и Америка.

Всѣки знае, че понастоящемъ чинътъ на ревизионистите въ свѣта е значително по-голѣмо отъ онова на антиревизионистите и, при тази констатация върху какво градятъ своята неприкосновеностъ господата. Навѣрно върху французия чехословашкия пактъ отъ 1924 г. този пактъ се счита действително основа на една гаранция, поета Франция, спрямо нейните съюзници, повече, въ една особени нота, тя се обявява противъ ревизията и манифестира възражението си къмъ нѣкои клаузи пакта на Обществото на Народите.

Но всичко това въ сжщностъ не поставява нищо друго, освенъ една илюзия на „Великата сила“ — Малкото съглашение, да продължи една политическа въоръжение, съ помощта на която да запази плячката си отъ войната.

Тѣзи договори, това всѣки вижда, настѣпващите нови условия не могатъ бждатъ запазени.

Безпоренъ е факта, че въ Франция числото на антиревизионистите е малъ. Мѣчно е да се допусне, че та „Велика сила“ ще се засили до тамъ своята твърде проблематична програма, че ще успѣе да се наложи на цѣла Европа.

ВЕСТИ:

Презъ дните отъ 23 до 25 юни т. г. въ София ще заседава международна академическа ревизионистическа конференция, при участието на академическата младежъ на Германия, Унгария, Австрия и България.

Дневния редъ на конференцията грѣща малцинствените въпроси, специално добруджанския, и въпроса за ревизионистите на мирните договори.

Добруджанската Младежка Организация „Стефанъ Караджа“, — София, ведно Б. Н. С. Съюзъ и братските Младенки Организации готвятъ сърдеченъ приемъ на гостите.

Приятно ни е да съобщимъ, че добруджанецътъ Стефанъ Градевъ отъ Добричъ, деенъ членъ на Добруджанска Организация „С. Караджа“ — Варна съвѣнчалъ на 5 т. м. за симпатичната Стойка Ат. Костадинова отъ с. Екрешко Балчишко. На младата двойка пожелаваме щастливъ животъ.

Вестникъ „Стефанъ Караджа“ посреща много добре отъ добруджанската младежъ. Получихме извънредно ласкави и насърчителни писма. На всички най-сърдечно благодаримъ.

бения добруджански народъ — свободата на Добруджа въ рамките на общата родина България!

Изъ заседанията на В. Д. С. С.

На 4 и 5 Юний т. г. въ гр. Русе се свика на заседание Висшиятъ Добруджански Съюзенъ Съветъ. Следъ успѣшно приключената си работа, гласувани сж нѣколко резолюции, между които и следните две:

Резолюция върху измѣнение на Съюзния уставъ

Редовната сесия на ВДСС въ заседанията си на 4 и 5 юний 1933 г. въ гр. Русе като взе предвидъ текста на гласуваната отъ XVI редовенъ добруджански конгресъ резолюция по измѣнение на Съюзния уставъ и настѣпилитъ условия за изживяване на новия животъ на нови фактори въ добруджанското освободително движение, реши:

1) Санкционира учредяването, съгласно споменатата по-горе резолюция, на Женски Добруджански съюзъ и изказва похвала къмъ жените-добруджанки за проявената отъ тѣхъ енергична дейностъ. 2) Дава съгласието си за учредяване на Младежкия Добруджански Съюзъ. 3) Надлежните постановления, които ще уредятъ съществуването на тѣзи два съюза, да се поставятъ въ устава на съюза „Добруджа“ отъ комисията, която Изпълнителния Комитетъ при ВДСС ще назначи за неговото окончателно редактиране, като проекто-устава бжде предварително и своевременно изпратенъ на дружествата „Добруджа“, на Добруджанския Женски съюзъ и на Младежкия секретариатъ, за да дадатъ мненията си по него.

Резолюция върху дейността на И. К.

ВДСС въ заседанията си на 4 и 5 юний 1933 г. следъ като подробно бѣ осветленъ върху всестранната политическа, организационна и финансова дейностъ на И. К., реши:

1) Удобрава дейността на Комитета и му изказва похвала, като вмѣнява въ дългъ на сжщия да продължи съ сжщата енергия добруджанската освободителна борба по пътя, начертанъ отъ добруджанските конгреси. 2) Опредѣля XVII редовенъ добруджански конгресъ да бжде свиканъ на 5, 6 и 7 ноември т. г. въ гр. Разградъ при дневенъ редъ, който ще опредѣли И. К. 3) Възлага на Комитета, като се съобразява съ изказаните пожелания отъ ВДСС да избере подходящъ денъ на Добруджа и на добруджанската емиграция. 4) Отправя горещъ апелъ къмъ всички добруджанци и добруджанки да проагитиратъ идеята за снабдяването на съюза съ собственъ домъ, като станатъ членове на фонда за построяване или покупката на апартаментъ за съюзенъ домъ и събератъ дѣлове за сжщия между всички, на които е сжкто добруджанското освободително дѣло. 5) Отбѣзва съ радостъ желанието на добруджанската емиграция да подсири редовното издаване на в. „Добруджа“ и скоростното му превръщане въ ежедневникъ, за да бжде добруджанската кауза по-ефикасно, системно и енергично защитявана въ България и въ чужбина.

Пийте само
ароматичното, ненадминато по вкусъ

Прошекево пиво

ПРИДВОРЕНЪ ДОСТАВЧИКЪ
Представителъ за Варна

Кооп. „Съединение“

телефонъ № 582